

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 185.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365823808/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

oplyst af Flammen. »Fryd dig ved Livet i dine Dages Vaar!« – sang han med skingrende Stemme og loe, medens hun trak et Menneskehoved ved Haarene op af Kjædeien og begyndte at skrabe det. Valman saae Intet af det hæslige Natmaleri; han saae kun en qvindelig Skikkelse for sig; selv deri syntes han at skimte den skønne Amalias Billede og i sin Henrykkelses-Forblindelse tumlede han i Armene paa den gruefulde Lig-Kogekone og dansede jublende med hende henad det slibrige Flisegulv ved Ilden. – Da loe Marthe endnu høiere. »Deilige Amalia!« – udbrod han – »saa er du endelig min! – saa bøier du dit yndige Ansigt om til mig og rækker mig dine himmelske Læber til det Kys, der for evig skal besegle vor Pakt!« – med disse Ord greb han Cadaver-Marthe om Hovedet og trykkede hendes gustne Mund mod sine Læber; men i samme Øieblik sank han om paa Steengulvet uden Bevidsthed.

Da Valman kom til sig selv, var det Morgen. Han laae paa Klædt paa sin Seng og syntes at have bortsovet et heelt Liv. Han hørte Klokkerne ringe til Høimesse ligesom forrige Dag. – Han var tvivl om det, han syntes at erindre sig, var en Drøm og om det endnu var første Pintsdag, eller om han havde været beruset hele Gaarsdagen. »Nei!« – raabte han glad og sprang op – »jeg har seet hende – jeg har omfavnet hende – jeg har føit hendes Læber brænde paa mine!«

Da stod Marthe i den aabuede Dør igjen, ligesom forrige Dag, og Beertradene paa Væggen raslede omkring hende i Trækvinden. »Er Brudgommen allerede paa Benene!« – sagde hun og loe – »Bruden er nu ogsaa paa Ben – men just ikke saa hed som paa Ballet nat. See! her har jeg et Kjærlighedsbrev til Dem – og her er det smukke Hoved, jeg var ifærd med, da vi fik os det lystige Svingom ved Kjøkkenilden!« Med disse Ord lagde hun et Brev paa hans Bord og tog et nylig skrabet Dødningshoved frem under sit Forklæde og satte ved Siden af det paa Bordet.

Na erindrede Valman, som en hæslig Drøm, sin natlige Afåndighed og hvorledes han virkelig havde danset ved et Baal og holdt et Qvindehoved mellem sine Hænder, som han troede var Amalias, men som syntes ham blev til et grueligt Hexansigt.

»Far til Helvede, afskyelige Hex!« – raabte han og styrtede som ra-

sende ud af Døren, medens han stak Brevet ulæst i Lommen. »Ja, jeg har været beruset – umaadelig beruset« – sagde han ved sig selv, da han nogen Tid efter havde fået sig igen og befandt sig paa Gaden. – »Den afskyelige Mathis og hans fordomte Moster har gjort mig gal – Men saae jeg dog ikke virkelig Amalia!« – vedblev han – »var jeg ikke bleven rig og havde Lommen fuld af Ducater?« Nu greb han i sin Lomme og fik Haanden fuld af skærende Glasstumper. Han kastede dem bort af den blødende Haand og styrtede fort uden at vide hvorhen. Det var som hans Fødder mekanisk bar ham samme Vej som förrige Dag. Han standsede ved Agent Falks tomme Gaard og udstrakte Haanden efter Klokkestrængen; men han tog den hastig tilbage fra det kolde Metal og gik videre. Han nærmede sig Kirken og aabnede nu mekanisk det Brev, han havde modtaget –

»Efter Deres Adfærd igaaar – stod der – »kan hverken jeg eller min Datter nogensinde mere ønske at see Dem.«

C.H. Falk,
Agent.

Han sonderede Brevet og skar Tænder, medens han døbleg tumlede ned i samme Vinkjælder, hvor han förrige Dag havde truffet den lystige Skolekammerat. Han satte sig paa samme Sted som sidst og grublede over sin haabløse Tilstand, medens han med kummerlig Mine drak det hille Glas Vin, man havde sat for ham. »En ond Aand har aabnet mig et fortryllet Feeland« – mumlede han – »for at lade mig see derind og fortvivle udenfor, som en arm afsindig Drommer.«

»Hænger du nu med Hovedet igjen, Christen Kirkelam!« – sagde en velbekendt Stemme tæt ved ham. Valman saae op – ligefor ham sad Mathis med det fulde Glas i Haanden og nikkede. De vare ene i Skjenkestuen. Valman gav sin Selvforagt og sin fortvivlede Stemning Luft i en bitter Selvanklagelse over hans Characterløshed og jammerlige Eftergaven for enhver Fristelse. Han forbandede sig selv og Mathis og den hele Verden.

»Sladder!« – sagde Mathis og fyldte hans tomme Glas – »Vil du vurdere dig selv og hele Verden med tom Hjerne og ørt Hoved, inden du har faaet Livsaanderne vakt paany ved den sande *Spiritus supernaturalis*? – Kalder du nu din Begeistrung en Ruus, en Perial, en Pidsk, en Blyhat, en Dornert, en Snitser, eller hvad alle de dumme Øgenavnne hedde? – forhaaner du saaledes det ædlest i din Natur? Glemmer du,